

Kilenc nap Balkán

A Lóczy Lajos Országos földrajz-földtan döntőjén mindenki izgatott volt, hiszen hagyomány, hogy a jól teljesítő versenyzők egy jutalomkiránduláson vehetnek részt, az első hat helyezett költségeit pedig a szervezőség állja. A szerencsések közé tavaly is sikerült bejutnom, ezért idén is reménykedtem, hogy legalább a hatodik helyezést elérem. Végül sikerült- szobatársam, András foglalta el helyemet, míg én a negyedik helyen végeztem. Hurrá, sikerült!

Több mint másfél hónap múlva, június 21-én hajnali fél hatkor a rendező iskola, a kaposvári Munkácsi Mihály Gimnázium parkolójából indult el a busz, tizennyolc diákkal, négy felügyelő tanárral és természetesen a sofőrrel indult el. Az útvonal: Kaposvár- Pécs- Drávaszabolcs- Zsupanja- Vlasenica - Gorazdsde- Srbinje, a végállomás Bastasi, szálláshely is egyben. Pécsen ismételten nőtt a létszám, az álmos és egyenletesen szuszogó diákságot pedig Kerese Tibor tanár úr, a főszervező zavarta meg a magyar-horvát határhoz érve. Mivel az út során rengeteg határátlépésben volt részük, kiadta az utasítást: női határőr esetén a fiúk, férfi határőr esetén a lányok szíveskedjenek szélesen mosolyogni. Talán ezért nem történt nagyobb galiba, mindenhol zökkenőmentesen átkeltünk.

Szlavónia sík vidékeiről a horvát autópályán át lassan haladtunk Bosznia felé. Ahogy a térszint emelkedni kezdett, úgy élénkült fel a társaság. Kerese tanár úr előadásában végighallgattuk a délszláv háború rövid történetét, miközben saját szemünkkel is megbizonyosodhattunk a rémtettekről. A bosnyák házakon mindenhol golyónyomok, levert vakolatdarabok, romok mindenütt, amiket nem is próbálnak felújítani. Az út mellett angol nyelvű, rozsdás táblák hirdetik a taposóaknákkal zsúfolt területeket. A porlepte beton és üszkös fém díszítette tájsebek szomorú és nyomasztó küllemet adnak az egész vidéknek, még az átutazás is egy kicsit lehangoló, hiába volt részünk gyönyörű napsütésben.

Ennek ellenére az emberek türelmesek, nem sietnek sehova, vidámak és felszabadultak, nem aggódnak semmiért. Talán ezért nem erősségük a közlekedés.

Első táborhelyünk a Tara folyó –úgy is hívják, Európa könnye, vize olyan tiszta, hogy inni is lehet belőle- és a Drina folyó összefolyásánál elterülő szurdok völgyben, a félelmetesen magas szurdokvölgyek közti Bastasiban, a bosnyák-montenegrói határ bosnyák oldalán fekszik, csodaszép helyek között. A kemping spártai körülményeiért a tulajdonos megpróbált minket kárpótolni azzal, hogy a helyi sportcsatornán, igaz hang nélkül, de élvezhettük a labdarúgó Európa Bajnokság mérkőzéseit, a lányok pedig egy kellemes elázás után, ha nem is hajszáritóval, de máglyaméretű tábortűznél, egy kaukázusi medveölő és egy hatalmas dobermann társaságában szárítkozhattak. Ezután a nap csúcspontjaként a gyilkosozás nevű társasjátékkal múltattuk az időt, ami úgy tűnik, a Lóczy-táborok bevett eleme...mióta a 2010-es táborban azzá tettük. A játék este nyolc és hajnali kettő között zajlott, minden egyes nap. A közben született rengeteg viccet, esemény és egyéb történet –a többiek által rám ruházott- krónikási kötelezettségeimnek eleget téve lejegyeztem egy noteszba, ahova minden más ominózus esemény már felkerült.

A harmadik nap már betelt a notesz fele...

Az első két nap Bastasiból indulva felkutattuk a Drina-kanyon környéki kirándulóhelyeket, kezdve a Mratinjei-katlannal. A katlan szó valóban találó elnevezés, ugyanis 1800 méteres tengerszint feletti magasságban is elképesztő hőség fogadott minket, illetve isteni áldás is, tisztavízű forrás és hús hó (!) formájában. A mratinjei-duzzasztógátat is megcsodálhattuk, ami már a montenegrói oldalon foglal helyet és az egész ország, ha nem a Balkán legnagyobb ilyen építménye. Felette tornyosulnak a Drina szurdok sziklafalai, néhol 1000 méterrel magasodnak a folyó fölé, világszinten is lenyűgöző látnivaló.

Kilenc nap Balkán

Másnap, az előző napi túrától fáradtan ismét kirándultunk, a világörökség részét képező Durmitor hegység érintetlen, sziklás vadonjába. A szerpentin mellett imitt-amott házak is feltűntek, a legérdekesebb viszont a Balkán valószínűleg legmagasabban elhelyezett kosárpalánkja volt, amit a szűk hegyi útszakasz mellett, egy szakadék közvetlen közelében állítottak fel. Feltettük a kérdést: vajon ki szalad a labdáért, ha az egyszer lepattan a palánkról?

Nem tudni, de 1822 méterről fenomenális élmény megcsodálni az alant elterülő tájat, a buszunkkal, az újonnan érkezett német nyugdíjas turistacsoport hangyányi részvevőivel körbevéve – akik az odalent egy pléden békésen szunyókáló sofőrünket és Adelint (aki rosszullet miatt nem vállalta az utat) fényképezik-, amikor már csak sejtjük, hol az a kosárpalánk. Ezt az érzést szélnek is eresztettük, jóval 130 decibel feletti hangerőn ordítva.

A harmadik nap elhagytuk a Maglics-hegység környékét, a tengerpart felé vettük az irányt, az egykori Velencei Köztársaságról tanúbizonyságot tevő városban, Kotorban álltunk meg elsőként. A régi városfal oroszlános domborművei, illetve az öbölben szigeteket képező hajóroncs-temetők árulkodnak az UNESCO világörökségi listájára szintén felkerült város történelméről. Először itt találkozhattunk a montenegrói turisztikai iparral. Tudni kell, hogy a helyiek nagyon vendégszeretőek, segítőkészek és toleránsak. Élvezik az életet, szeretnek szórakozni és mindig mosolyognak. A vallási különbségek ellenére (főleg muzulmán, kisebb részben görögkeleti és katolikus) békében élnek együtt és mulatoznak- gyakran hosszan az éjszakába nyúlón.

A következő két napot Utjeha Beachen, Bar mellett töltöttük fürdőzéssel, napozással, a tengerparton sétálással töltöttük. Volt lehetőségünk betekintést nyerni egy lakodalomba is, és a tengerparti sétányon a helyiek hallgathatták Rambo Amadeus dalát, az Euroneuro-t, természetesen a mi előadásunkban...

A kempingben Frei Tamás szállóigévé vált mondata („magyarok mindenhol vannak a világon”) bizonyosodott be, ugyanis három magyar csoporttal és két családdal ismerkedtünk meg. Köztük voltak szentendrei, de vajdasági és felvidéki magyarok is, akikkel esti beszélgetéseink során ismerkedtünk meg alaposabban.

A hatodik napon Stari Bar középkori várában énekeltünk közösen magyar népdalokat a tábor néptánc- és népdalfelelősének, Szuda Áginak vezetésével és útmutatásával, majd egy rövid városnézés után Európa legidősebb élőlényével, egy olajfával ismerkedhettünk meg, amit már a római korban is tiszteltek. Ezután az albán-montenegrói határ mellett fekvő Skhodrai-tavat csodálhattunk meg, a Rumija-hegységre felkapaszkodva. Ezt a környéket zömében albánok lakják, központjuk Ulcinj, mely Ulusz Ali kalózfészke volt egykoron. A város melletti homokstrandot is kipróbálhattuk, saját bőrünkön tapasztalva meg a turzások, lagúnák és zátonyok vízből alig, illetve ki sem látszó szövevényes rendszerét. Megemlítendő, hogy az itteni homok radioaktív vulkanikus kőzetten nyugszik, ezért az átlagnál sokkal magasabb a környék radongáztartalma. Persze semmilyen negatív hatása nincs, sőt, épp ellenkezőleg! A z itteni homokot javasolják gerinc- és lábfájdalmak esetére, tüneti kezelésként.

Ezzel sajnos búcsút kellett vennünk a tengertől, ugyanis másnap reggel indultunk a szárazföld belseje felé, ahol szerencsénk volt megtekinteni a régi fővárost, Cetinjét. A királyi palota, kis országhoz mérten, nem túl nagy, de gazdagon bútorozott, díszített, még hozzá eléggé barokkos stílusban. Podgorica, a főváros rohamosan fejlődik, nyugatias hangulat lengi körbe a tipikus balkáni kis utcácskákat is, igazi határhelyzet. Sajnos komolyabb megtekintésére nem volt lehetőség, viszont a

Kilenc nap Balkán

legújabb építésű négyszintes pláza - amelyben rövid szabadidőt tölthettünk el- mellett a budapesti West End az Árkáddal együtt elbújhat.

A szárazföld belsejében ismét Bastasi volt a szálláshely, innen indultunk raftingtúrára is a Tara folyón. A víz kellemesen hűvös és tiszta volt, a levegő pedig elképesztően meleg, így igyekeztünk minél vizezebbek lenni, ami a csendes szakaszokon nem volt olyan egyszerű feladat. Két csónakban helyeztek el minket, egy-egy helyi vezetővel, akik fogadtak tíz euróban, melyik csónak fejezi be előbb a huszonöt kilométeres távot. Mondanom sem kell, a vezetőnk már délután a helyi vendéglőben fogyasztott valamit cimborája számlájára...

A raftingtúra után közel huszonkét óras, fárasztó hazaút következett, a buszban éjszakázással, valahol a bosnyák-horvát határ mellett. Szerencsétlenségünkre egy folyó mellett kellett leparkolnunk, ezért a szűnyogok nem kevés kellemetlenséget okoztak nekünk. A helyi vendéglátóipari üzemegekben pedig zavartalanul végignézhettük a Németország-Olaszország meccset, mielőtt aludni tértünk.

Már menet közben ébredtünk fel, a buszon. A hazafelé út már olyan hirtelen telt el, hogy mire észbe kaptunk, már Kaposváron voltunk. Az őt eltelt, az igaz, de nagyon sok tapasztalattal és élménnyel gazdagodtunk, barátságok és ismertségek alakultak ki, nagyon jó kis társasággá kovácsolódtunk össze. Ha lenne még egy Lóczy tábor, ugyanezzel a csapattal, szívesen visszamennék!

Bakos Bence Gellért

11.B